

Харківська обласна рада
Харківська обласна військова адміністрація
Департамент культури і туризму
КЗ «Обласний організаційно-методичний центр
культури і мистецтва»

**Регіональний онлайн конкурс
читців-аматорів та авторів
«Вічне слово Кобзаря-2024»
присвячений творчості Т. Г. Шевченка**

**Збірка творів
учасників регіонального
онлайн конкурсу
«Вічне слово Кобзаря - 2024»
номінації «Автор»**

м. Харків
2024 р.

ЗМІСТ

Збірка творів учасників регіонального онлайн конкурсу
«Вічне слово Кобзаря – 2024»

Категорія «Дорослі»

БАЛАГУРА ЮЛІЯ

Н. Н. 6

Батьківщина – це я 7

БОНДАР ПЕТРО

Невмирущий Кобзар 9

До світової спільноти 10

ВЕНГЕРУК ВАСИЛЬ

Читає внучка Кобзаря 11

Ховає мати свого сина 13

ГОЖЕНКО ВІКТОРІЯ

Лист-покаяння..... 15

Берегиня..... 16

ЄРЕМЕНКО ОЛЕНА

Наш оберіг 19

Будьте благословенні!..... 20

ЗАБАРА ОЛЕКСАНДР

Ти жив, творив 22

«Ще не вмерла...» – звучить урочисто 24

ЗАГОРУЛЬКО ГАЛИНА	
Ми разом, значить – сила!	25
Той, хто горів і не згорав	26
ЗАХАРОВА ЮЛІЯ	
Пам'яті Т. Г. Шевченка	28
Україна.....	29
ЗІНЧЕНКО НАТАЛІЯ	
Біля пам'ятника Шевченку у Харкові	30
Над Україною летять ракети	32
КАБАШНА ОЛЬГА	
Борітеся, поборете!.....	34
Ми не раби!	36
КІБАЛЬНИК ОЛЕКСАНДР	
Новий заповіт	37
Палаючий Донбас	38
МАМЕДОВА ДІАНА	
Дощі полощуть пам'ятник в саду	40
Україна.....	40
МИРОШНИК ДЕНИС	
Хлопчина з кріпацького роду.....	41
Відбій тривоги.....	42
МОСКВІТІН ІГОР	
Червоні маки	44
Нова країна	45

НЕЦВІТАЄВА ОЛЕНА	
Реальність Заповіту	46
Російські кати.....	47
САВЧЕНКО ВАСИЛЬ	
Прохання до Кобзаря	49
Пам'яті митця.....	50
САХНЕНКО ОЛЬГА	
Читаймо з вами Кобзаря!	52
Наша жінка	53
СНЄГІНА СВІТЛАНА	
Стежинкою до Кобзаря.....	55
Згадай же, Україно молода	55
ТАРАСЕНКО НАДІЯ	
Моя кохана Україна	57
ТАРАСОВА ОЛЬГА	
Тарас Шевченко.....	60
Перекинутий всесвіт	60
Категорія «Молодь»	
БЄЛЯЛОВА АМІНА	
Тарасова доля у його віршах	62
«Живе лиш той, хто не живе для себе, Хто для других виборює життя»	64
ГОЛОВЧЕНКО ЄЛИЗАВЕТА	
Тарас Шевченко	66
У чому між нами різниця	66

РОГАЧОВА ЕВЕЛІНА

Тарасові мрії..... 68

Українці – нація сильних!..... 70

ЯСТРЕМСЬКИЙ АРТЕМ

Слава Шевченкові! 72

Все буде Україна! 74

Категорія «Підлітки»

КРУПА РУСЛАН

Український скарб 76

Хай збудеться мрія 77

Категорія «Дорослі»

Балагура Юлія

N. N.

Кобзар замучений, розбитий...
Кріпак, пророк, співець, бунтар...
Саме такі стереотипи
Тарасу люд наш нав'язав.
Шевченко став народним культом,
Обличчям з грошей папірця,
Портретом, жупелом жахливим,
І зброєю в руках «борця».
Чи так хотілося Тарасу?
Чи задля цього він писав?
Чи просто йшов тернистим шляхом
І зерна правди засівав?
Нам достеменно невідомо.
Та точно знаєм, що у Бога
Собі митець просив одного:
Любов подать, сердечний рай
І більш нічого не давать!
Усім лишив же настанову,
Яку нам треба пам'ятать:
Що «...на оновленій землі
Врага не буде, супостата,
А буде син, і буде мати,
І будуть люде на землі».

БАТЬКІВЩИНА – ЦЕ Я

Промінням ніжним сонце землю гріло,
І навкруги буяли трави молоді,
Роси краплинки на квітках горіли,
Пустун-вітрисько пестив житні колоски.

В той час шляхами битими
Ішов один мудрець,
Хотів він правду знати,
Шукав її вінець.

Тому у подорожніх
Він про одне питав:
– Де Батьківщина ваша,
Де найрідніший край?

У відповідь хтось знизував плечима,
Хтось говорив, що це земля свята.
Для безтурботного веселуна-хлопчини
Це мамина усмішка, її пісні і чарівні уста.
Хтось додавав:
– Це місце, де зробив ти перші кроки
І де сказав найпершії слова.
– Це там, де дихаєш на повні груди,
І де твоя душа співа.

Мудрець всім посміхався щиро
І думав, що до істини близький.
Коли до нього підійшло дівчатко миле
І мовило: – Дідусю, Вам уклін низький.

Ви вже послухали, що кожен промовля,
А в мене відповідь: Вітчизна – це маленька Я!
Коротке ще моє життя,
І я не знаю майбуття.
Ракету в космос я не запустила
Й нового я нічого не відкрила,

Але я надихаю маму й тата,
І так люблю про рідних дбати.
Я мрію, прагну до мети,
І буду впевнено до мрії йти.

Відтак, і я, й моя сім'я
Не станем жити без добра.
Я знову повторю слова:
«Вітчизна – це теж я...».

Мудрець до себе пригорнув дитину
І голосно усім сказав:
– В собі знаходьте Батьківщину!
Так істину тепер він визначав!

Бондар Петро

НЕВМИРУЩИЙ КОБЗАР

Як був я ще малий тоді,
То кобзарі у нас ходили.
За руки, може, за ціпок
Поводирі їх так водили.

А став у школу походжать,
Слово Тараса зазвучало,
Україну нашу на віки
Воно з любов'ю оспівало.

В нім і наш батенька Дніпро
Реве та стогне, не вгаває,
Та Катерина коси рве
І свою долю проклинає.

А он тополенька стоїть –
Зелені віти, стан високий,
Її додолу вітер гне,
І нищить рок той одинокий.

Кобзарє, любий, батько наш,
Тобі хвалу й тепер складаєм,
Кобзарські струни ще дзвенять,
Бо горе й ми наразі маєм.
Воронів згряя наліта
Й клює земельку нашу бідну,
Але ж лишень це до пори,
Бо прочуханку дамо гідну.

Любов до краю Кобзаря
Нас на звитяги надихає:
«Борітеся, поборете,
Вам Бог помагає».

ДО СВІТОВОЇ СПІЛЬНОТИ

Не дивіться ви, друзі, так прикро на нас,
Що у нас спохмурнілі й заплакані очі:
Не знаєм спочинку ні в день, ані в ночі –
Це вибухи нищать всі мрії дівочі.

А скільки героїв вже гине у нас
За волю й свободу і щастя для нас.
Для когось – це шоу, панорамні бої,
Для мене – це мужні синочки мої.

Матусині сльози й дівочі, горючі,
Дитячі розпачливі й батька стрімкучі,
Всіх закликають на найвищу розправу,
Бо рідна країна нам належить по-праву.

Світову ж спільноту закликаєм стократ
Літаків більше дати і снарядів й гармат,
Щоб швидше нам вигнать озвірілую зграю,
Хай ніколи не лізуть до нашого краю.

Ну а нас ви скоріше приймайте у НАТО,
Тоді нам прибуде і сили багато.
Годі вам всім прикриватися нами,
Бо за нами послідує черга за вами.

Венгерук Василь

ЧИТАЄ ВНУЧКА КОБЗАРЯ

Читає внучка Кобзаря:

«Мені тринадцятий минало...»

Душа, наче у вівтаря,

Не раз серденько завмирало.

Таке просте все і велике

Не втратило свого часу,

І все правдиве, не дволике,

Тим більше про сільську красу.

Згадав село рідне і вівців,

Бо батько мій був вівчарем,

Прабаба стоїть на долівці...

Блиснула пам'ять «ліхтарем».

Хрущі, немов гелікоптери,

Хоч ці думки, як наяву,

Весняні ночі, мов пантери,

Закрили неба синяву.

Вмить запалив хтось усе небо,

«Чумацький шлях» – небес маяк,

А місяць, як бувалий «рембо»,

Не заспокоїться ніяк,

Все заглядає у віконця

І підслуховує казки.

Не схожий він на охоронця,

Скоріш хлопчиська це зразки.

Затихла пісня солов'їна,
Пташиної душі шансон,
Втома злетіла, мов пір'їна,
Рятує день від праці сон.

Наче в легеньку павутинку,
Минулий день він обгорнув,
Спітнілу зняв з чола хустинку,
Всі негаразди в ніч жбурнув.

Природа вічна Кобзарева
В славетних і простих рядках,
Бо Україна – незборена
І буде квітнути в садках.

Читає внучка Кобзаря...
Почув щось про садок вишневий,
Потім про хлопця-козаря,
Як день той світлий березневий.

ХОВАЄ МАТИ СВОГО СИНА

Ховає мати свого сина,
А він, хлопчисько ще зовсім.
Забрала серце домовина,
Яка це біль рідним усім...

Всі односельці на колінах
Герою шану віддають,
І плаче ненька-Україна,
Похмурі воїни ідуть...

Всі побратими, вірні друзі,
Одна на всіх передова.
І чай з вогню смачніший смузі,
З-під Соледара, Бахмута...
Війни страшної рік минає,
Пробачити цього не зможем.
Над цвинтарем лиш гімн лунає,
«Тіло й душу ми положим...»

Від прапорів серце холоне...
Під кожним – сховане життя.
До них далеко всім Сталонам,
Але вони – чиєсь дитя...

А в матері і сліз немає,
Все виплакала вже за рік.
Вона синочка проводить
В останню путь, у інший світ.

Могила вся в червоних квітах,
Як краплі крові на снігу...
Зійдуть зірками на орбітах,
Поставивши все на вагу.

Лети, рідненький наш соколик,
На небеса, у світлий рай...
Захист землі – це серця поклик,
Скрипалю, пісню свою грай
Про Україну, про калину,
І про незламний наш народ,
Прощальну пісню журавлину,
Про український в крові код.

Гоженко Вікторія

ЛИСТ-ПОКАЯННЯ

Пробач, Кобзарю, нам це лихоліття
І те, що не послухали пророцтв!
Жнивами стали нам кровопролиття
А світ сліпий не бачить тих свідоцтв!!!
А світ незрячий хоче тільки хліба,
Допомагати ревно не спішить...
Суспільство нам складає діатриби
І в європейських ліжках міцно спить...

Зітри, Пророче, пройдене століття,
В якому ми проспали майбуття!
В якому розпустили зради ниття,
А ще знецінили своє життя...
Приміряли на себе меншовартість,
Погодились на лаву запасних,
І обміняли гідну боєздатність
На таборами змучений віддих...

Направ, Тарасе, свій народ нетлінний
На шлях єдиний, праведний, святий!
Покаялись!!! Вже досвід маєм цінний,
Кривавий, а ще змучено-важкий!
Тепер вже знаємо чиї ми діти –
Попроростали спогади в полях!
Бо довелося волю окропити
І пам'ять повертати у боях!

Порадь, Кобзарю, як нам далі бути!
Як зрадників позбутися навік?
Від ворога наругу не забути,
Хоча б заради мертвих і калік...
А ще заради всіх дітей майбутніх
Нехай не згасне у душі вогонь!
А вже вогонь наступників могутніх
Буде міцнішим, ніж залізна бронь!

БЕРЕГИНЯ

*Присвячується кожній
справжній українській жінці.*

Лікарня... коридор... знайомі світлі стіни...
Одна людина в черзі... Галина підійшла...
Присіла на стілець, поправила сивини...
У сумці телефон не поспіхом знайшла.
І хоч давно сама не набирає сина,
Та телефон постійно не випускає з рук,
А син вартує простір, боронить Батьківщину,
Бо він – військовий льотчик і льотчика онук.
Сашко з дитинства мріяв підкорювати небо!
Думки всі про польоти, завдання й літаки.
Для нього чистий простір, як сьома руна Гебо,
Та зараз на країну напали вороги...
Виконує завдання, вже має нагороди...
І раз чи два на тиждень телефонує неньці.
Питає як здоров'я, жартує про погоду,
І каже, що удача у нього у кишеньці.

А мати добре знає, що жарти – то для неї,
Бо кожен виліт сина – рулетка від життя!
Та й небо не дарує нікому привілеїв,
Лише сміливі виборють для інших майбуття...
Галина потонула у спогадах про сина
І подумки благала, щоб Бог його беріг!
Й не чула, що вже поруч щебече щось Ярина:
– Про зустріч, випадковість і про обставин збіг.
Ярина виглядала напрочуд бездоганно,
А одяг медсестри їй завжди пасував.
І хоч за час війни втомилась несказанно,
Та юний вік красуню ще легко маскував!
«Ви знову кров здавати?! Ми ж Вами домовлялись,
Що той раз був останній! Навіщо знов прийшли?! –
Племінниця сварилась, а очі посміхались,
– Ви вже здали достатньо... додому б краще йшли...» –
Із ніжністю дивилась, як в душу зазірала,
Але Галина вперто хитала головою.
Хитала та мовчала, і слів не добирала,
Бо знала: не відступить, стоятиме стіною.
Стоятиме, як жінка, як матір, Берегиня!
Пишатиметься сином та іншими дітьми!
Якби могла, то стала б міцною, як твердиня,
Якби ж могла – закрила б від ворога крильми!!!
Та все ж вона сьогодні здасть кров, як планувала,
Плестиме завтра сітку й пектиме пироги.
Із пенсії донатить, шкарпеток нав'язала,
Бо зараз час важкий! Бо лізуть вороги!
Галина твердо вірить у нашу Перемогу!
На жаль, питання в часі, а головне – в ціні!

Та наш народ давно обрав собі дорогу,
А значить Перемогу здобуде у війні!

Лікарня... коридор... знайомі світлі стіни...
Багато людей в черзі... Галина вже пішла...

Не віддамо ми ворогу своєї України!
Бо в нас вона єдина! Бо – НАША це земля!

Єременко Олена

НАШ ОБЕРІГ

Стоїть над Харковом Тарас!
Могутній, як Велична криця.
І кожен день, і кожен час
Він чує, бачить, що твориться.

Як пережить нелюдську зраду,
Скажи, як далі, Батьку, жить?
Кобзарю, дай свою пораду.
А він задумливо мовчить...

Ти українську ідентичність
Попри загрозам відродив.
Народним відійшов у вічність,
Нам Україну захистив.

Твої співаєм Заповіти,
«Думи» виконуєм натхненно.
Ми в Україні хочем жити,
Народний дух – сила-силенна!

Вкраїнський геній і пророк,
Твій постамент – наш оберіг.
Через роки, зробивши крок,
Борцем сучасним стати зміг.

І твоє слово – золоте!
«Щастя в байдужості не буде.
Коли від сну прозріють люди,
То й Україна розквіте!»

БУДЬТЕ БЛАГОСЛОВЕННІ!

Ти поїхав на війну
Захищати нас,
Я і досі не збагну,
Думаю весь час.

Як же трапилось таке?
Доля ж молода,
Вибрав рішення просте:
«Хто, якщо не я?»

Та сумління дістають,
Мучають мене.
Як жахіття відійдуть?
Як біда мине?

Над столицею – велична
Батьківщина-мати,
Йдуть онуки добровільно
Неньку захищати!

Побажаю я тобі
Побратимів гідних,
Щоб їм вірив, як собі,
Був для них, як рідний.

І ми молимося за Вас,
Молоді воєнні,
Будьте Богом кожен час,
Ви Благословенні!

Забара Олександр

ТИ ЖИВ, ТВОРИВ...

Ти жив, творив, помер на цій землі,
Тебе давно нічого не тримає,
Та вірші ті, що ти створив, – живі,
Ні смерті, ні спочину їм немає.

Ще пам'ятають люди Заповіт,
Який ти написав у дні хвороби.
Хоч вже пройшло з тих пір немало літ
Та як раніше, всі живуть під Богом.

Ти все життя боровсь за праве діло
І, мабуть, все по совісті робив,
Та все писав, що з віком наболіло,
І так, як я, по цій землі ходив.

Життя своє, болюче і стражденне,
До нас Ти в своїй творчості доніс,
Ще те життя, звичайне, повсякденне,
Хоча ще є хатина й сінокіс.
Сади цвітуть вишневі, мов картини,
Що пахощами манять і п'янять,
І ще й тепер хрущі гудуть над ними,
І діти неприкаяні сидять.
Ще соловей у гаї заливає,
І ввечері ще чуються пісні,
А правди – в світі так її й немає.
Не знайдеш правди навіть уві сні.

Та слово все ж твоє ще пам'ятають,
Воно іде із часом крізь віки.
Вірші Твої з захопленням читають,
Старі й малі, жінки й чоловіки.

Бо ще існують справжні патріоти,
Ще є в душі людей козацтва жар,
Ще пам'ятають Байду і голоту,
І ще живе Шевченківський Кобзар.

Ти все життя боровся за свободу,
Цьому не заперечить, навіть, час.
Хай буде символом незламного народу
Гора Чернеча, а на ній – Тарас.

«ЩЕ НЕ ВМЕРЛА...» – ЗВУЧИТЬ УРОЧИСТО

«Ще не вмерла...» – звучить урочисто,
У серцях, як надія живе.
Україна в калиновім листі
Не вмирала й ніколи не вмере!
Не забути часи ті криваві,
Як не раз у тяжкому бою,
Ти під стягом козацької слави
Захищала свободу свою.
Промайнули тяжкі лихоліття
Серед злиднів, зневаги і зла.
Мов крізь терни ти через століття
Честь і гідність свою пронесла.
Збереглися традиції свято,
В серці кожного гордість живе.
Україна для всіх, наче мати,
Свою ласку й тепло віддає.
В вишиванці, в вінку із калини,
У колоссі, в піснях солов'їв,
Барвінкова, квітуча країно,
Уклонюся тобі до землі.
Ти у кожному серці єдина –
У поемах, піснях і віршах.
Слався нині й повік, Україно,
Нездоланна народу душа.
Україна – це велич і слава!
Не схиляла ніде голови
Волелюбна і горда держава,
Розквітай, багатій і живи!

Загорулько Галина

МИ РАЗОМ, ЗНАЧИТЬ – СИЛА!

Життя таке коротке –
Як хвилька пролетить.
Гірке, а чи солодке –
Цінуймо кожну мить!

Живи у мирі й згоді
З сусідами всіма.
Вітайся при нагоді,
Як кум або кума.

Коли ж сусід той злодій,
Посунув, як чума,
Не жди, сидіти годі.
Не мир вже, а війна.

В цей час тримайтесь разом,
Гуртуймося усі,
Хай не здригнеться зброя
У воїна в руці.

Наш дух залізом кутий,
Нам сили не забракне.
У наших душах – лютий,
В нім ворог хай залякне.

Ми вірим, вмієм, зможемо:
Міцні ж бо маєм крила.

Ми точно переможемо!
Ми разом, значить – сила!

ТОЙ, ХТО ГОРІВ І НЕ ЗГОРАВ

То хто ж насправді він? І став чому поетом?
Чому так часто з пензлем у руці?
Що він любив? Чи був святим, чи грішним?
Чи прямо йшов, чи біг на манівці?

Чудовим другом був, можливо, став би й татом,
Дітей любив понад усе в житті,
Казки розказував, міг заспівати,
Зробити пищика у тихім укритті.

Він мав і славу, й кошти, й визнання,
Талантом Бог його не обділив,
Та гроші купи довго не тримались,
Дорогу іншу у світи відкрив.

Став вічним символом свого народу,
Пізнав життя: і шаблі, і штики,
В нім наша віра в спільну перемогу –
Сьогодні, завтра, на віки!

Запалював він душі ясным світлом,
Бо сам горів й ніколи не згорав.
По смерті його слово лиш розквітло,
Вогонь свободи в душах запалав.

Стоїть він зараз у строю з борцями,
Пліч-о-пліч б'ється з дикою ордою.
Незримий воїн, вічний побратим,
Що захищає нас від темряви собою.

Захарова Юлія

ПАМ'ЯТІ Т. Г. ШЕВЧЕНКА

Велична постать із минулих літ,
Що міцно проросла крізь час корінням,
Патріотичне сіявши насіння,
Він вірності народу склав обіт.
В його віршах є правда поколінь,
Там витоки козацької породи.
Дніпрові кручі і бурхливі води –
Є джерелом Шевченкових творінь.
Він лишив нам не тільки Заповіт,
Він прищепив любов до Батьківщини.
Безмежно прагнув волі для людини,
Навіки поборовши ворожий гніт.
Немов пророк писав свої рядки,
Й сьогодні ті слова є актуальні,
Події в Україні знов печальні,
Від горя серце рветься на шматки...
О, Батьку української мети,
Чом ми тебе не чули, твої діти?
Чому нам має саме так боліти,
Щоб істину і право довести?!

УКРАЇНА

Вона ще зовсім юна і тендітна,
Але вже сива... Біль в її очах.
Побої на щоках також помітні,
Мозолі на долонях від меча...
Вони її, красиву – у кайдани.
Зламати волю, зтерти пам'ять вщент.
Щоб не було в історії «Майданів»,
Загарбати усе в один момент.
Вони її катують ланцюгами,
Зривають із грудей натільний хрест...
У кирзових чоботях б'ють ногами
І кажуть: волі доброї то жест...
Вона їм мертва також не потрібна,
Інакші плани має ляльковод.
Вона стоїть у повний зріст і гідно,
Не зраджує закладених чеснот.
Розтріпана й на ранок постарівша,
Нескорена й не зломлена однак,
Згадала предків, їх правдиві вірші,
Майбутнім поколінням то був знак.

Зінченко Наталія

БІЛЯ ПАМ'ЯТНИКА ШЕВЧЕНКУ В ХАРКОВІ

Ти стоїш у зруйнованім місті –
Кращий пам'ятник на землі.
Кетяги горобини, неначе намисто,
Ледь видніються в сірій імлі.

Не дзвенить тут сміхом малеча,
Не гримить дитячим візком.
На твої похилені плечі
Давить лантух важкий з піском...

В Петербурзьких був казематах...
Крався й мучився в засланні...
Вболівав там за Україну-матір,
Садок вишневий марився уві сні.

Перемоги ми діждем, Тарасе, повір,
Як би важко нам не довелось.
Буде радувать знову наш зір
З бронзи вилитий величний колос!

Сльозами – росами омиються пілони,
Гранітні плити сонцем заблищать,
Вогненні канни, чорнобривці й піони
Зболіле серце умиротворять.

Тож позаду жорстокі хай січі,
Серце лиш зацемить уві сні...
Величаві каштанові свічі
Запалають вогнем навесні.

Почекай, потерпи лиш, Тарасе,
Скоро скинеш броню захисну,
І ми будемо з табула раса
Зустрічать українську весну.

І на нашій Україні милій,
На твоїй, на Тарасовій кручі,
Зберемось на святій могилі,
Щоб зронити сльозу пекучу...

НАД УКРАЇНОЮ ЛЕТЯТЬ РАКЕТИ

Летять ракети над країною моєю.
Від вибухів страшних здригається земля.
Ворожий кат жорстокістю своєю
Не пощадить ні матір, ні маля.

Летять ракети. Небо все в тривозі.
Кому потрібна дика ця війна?
Обійняла востаннє мати сина на порозі...
Готова б небо прихилить йому вона!

Такого ще не бачив світ ніколи:
Пожежами охоплені і села, і міста,
Руїни, вирви, смерть страшна довкола,
Сигнал тривоги над країною літа.

Розчахнуті, обпалені вогнем дерева,
Стоять як свідки злочину подій,
Ніколи ми не чули з неба реву,
Що позбавля розсудку і надій.

Хто міг подумати, що в нинішнім столітті
Існують варвари такі і дикуни,
Як іго дике, топчуть молоде суцвіття,
Поправши всі закони й звичаї війни.

Та наш народ не здасться ворогам,
Ми віримо у нашу перемогу,
Весь світ демократичний зараз нам
Підтримку братню надає і допомогу.

Ми вистоїм. Ворожий світ ми переможемо,
Бо в наших жилах кров козацька тече.
Відвоювати нашу землю зможемо
Своїм благословенним праведним мечем.

І вічна пам'ять всім, хто не вернувся,
Ціною власного життя нам мир здобув,
Хто з смерті у безсмертя обернувся,
Хто в самім пеклі у страшному був!

Нездоланий народ. Нескорена країна.
Тобі хвала і слава на весь світ!
Ми віримо: все буде Україна –
Непереможний, український рід!

Кабашна Ольга

БОРІТЕСЯ, ПОБОРЕТЕ!

Ой, Тарасе, рідний батьку,
Наш славний земляче,
Прокинься й подивися,
Як Україна плаче.

Горять міста, палають в селах хати,
І це у двадцять перший вік.
Коли вже будуть за все це відповідати
Русня і проклятий людьми і Богом чоловік.

Він придумав, що він Бог,
І давай ділити землі,
Надра, ріки, гори –
Все в пельку зарити неситому.

Гради, бомби луплять, рвуться міни.
Де людям заховатися від них?
Хизується убивця кровожерлий,
Забув про Бога і про всіх святих.

В землі вирви, мов глибокі рани
На тілі дорогому, подивись.
Це плюндрують нашу землю ті тирани,
Що братами звалися колись.

Садочок чи школа, майданчик дитячий,
Лікарня, де діточки хворі лежать,
Йому все байдуже, звірині проклятій,
В ціль бомби й снаряди від нього летять.

Мов Змій Горинич із казок дитячих,
З'явилася потвора ця на світ,
Та є в нас Котигорошки і є в нас Кожум'яки,
Що голови зміїні знищать навиліт.

Український солдат – наша святиня!
Він – месник народу, наш оберіг,
Стоїть на посту, мов та берегиня,
Честь і гордість України зберіг.

Горять ворожі літаки, гелікоптери,
Танковий брухт вкриває нашу ріллю,
Сотні тисяч ворогів проклятих
Не повернуться вже на свою землю.

Синочки наші! Кров'ю ви зросили рідну землю,
Як наші предки-козаки, ви ідете на смерть,
Крок за кроком звільняєте ви рідну землю,
Щоб ворога скоріш розбити вщент.

А в окопах і бліндажах, як набат,
Звучать твої слова, Тарасе:
«Борітеся! Поборете! Вам Бог помагає
За вас правда, за вас сила і воля святая!».

МИ НЕ РАБИ!

Іде війна за волю в Україні,
За мир, добро, щасливеє життя,
І гинуть наші соколята нині –
Ця жертва нам всім болісно-свята.

Бо кожен шмат землі святої
Відбитий у тяжкій борні,
Зійшлися з ворогом в двобої:
Хто за життя, а хто – «в дурні».

Бо «цар» намітив підкорити
Всіх непокірних їм «рабів»,
Топити, нищити і бити,
Хто тільки волі захотів.

«Бо ми – володарі, в нас сила.
Ми незборимі. Як то так?
Якась Вкраїна вже рішила
Нам не коритись просто так».

Кидають все, що мають нині:
Ракети, дрони, бомби, міни, танки
І сотні, тисячі людей-русинів –
Хай гине «бидло», бо і їх не жалко.

Аби було «як цар» накаже,
І сотні там «правителів» в Кремлі,
А що про цю країну людство скаже,
Їм байдуже, вони ж «володарі землі».

Кібальник Олександр

НОВИЙ ЗАПОВІТ

Гей! Гримни громами, Господи,
Пужни болідом з небес,
Щоб не дійшли ми до розбрату,
А рух соборний воскрес.

Якщо між нас злуки не буде,
Низьких не позбавимось чвар,
Нас клятї з'їдять пересуди
Всі наміри підуть в димар.

Отож бо, ставайте на крила,
Складайте завзятих пісень,
Окрім же серпа і сокири,
Ще й розум гостріте всяк день.

Тоді й невмируща родина
До купи збире сіромах,
Й свідомо до мрії порине
І знайде свій зоряний шлях.

Геть зникнуть розради і скрути,
Потрібен лиш зважений крок.
Ми знайдемо що зачерпнути
З Тарасових вічних думок.

Для нас його світлі зіниці
Були мов маяк усяк час,
Ідїть і за нього молїться,
Бо він зажурився за нас.

Він з нами й сьогодні з Парнасу –
Ясний, ніби вогник свічі,
Отой смолоскип, що не згасне,
Віками, ні вдень, ні вночі.

Щодня наші зважає звіти,
Як батько, засуджує гріх,
Бо всі ми – Тарасові діти,
Для нас він – святий оберіг.

Тож дійте! Бо збуриться Боже,
Ще й блискавку пустить з небес.
Нехай нам в борні допоможе
Тризуб наш державний і Хрест!

ПАЛАЮЧИЙ ДОНБАС

На Донбасі певні вади,
Форс-мажорне коїться,
Набрід всіх ядучих гадів,
В нашу браму ломиться.

То не покидьок зів'ялий,
То – москаль йоржистий,
Пре підступно і зухвало,

На чолі з «чекістом».
Ще й до зради всі ознаки,
Здуру або ж сп'яну,
Нам місцеві посіпаки
Сиплють сіль на рани.

Бач, з Донбасу дме бідою,
В жилах кров холоне,
Не вагайся, ринь до бою,
Борони кордони.

Чуєш гул, то дзвони ранні,
Прокидайся, сину,
Зрозумій, що це останній
Шанс для України.

Не барися, час спливає,
Ми на герц приречені,
Оточила вовча згряя,
Майже всю Донеччину.

Як не ми, то хто ж рідненьку
Звільнить в цю годину,
З нею в нас одне серденько,
Спільна й пуповина.

Гей! З Донбасу дме бідою,
Не доводь до тризни,
Не вагайся, ринь до бою,
Борони Вітчизну!

Мамедова Діана

ДОЩІ ПОЛОЩУТЬ ПАМ'ЯТНИК В САДУ

Дощі полощуть пам'ятник в саду,
Змиваючи і сльози, і пилюку.
Знов я збентежено по стежці йду,
Біль Кобзаря вчуваю і розлуку.
Напружений, величний, не кріпак,
А вільний, як бажалось в Заповіті.
Суворий погляд, стиснутий кулак,
І біля монументу – подих квітів.
Під тягарем самотності, журби
Стоїть з дитям кріпачка – сум огорне!
А гайдамаці ж вижити аби...
Незламний, хто тримає міцно жорно!
Скорбота, біль, страждання і журба.
І пута рвуть, і коси наготові.
Та стільки ж в нього горя і любові!
Вмістити їх в одній душі хіба?!

УКРАЇНА

Країна... Україна...
Безталанна, – писав Шевченко.
То така ти здавна?
Міцна душа твоя рубцює рани.
Ти сильними руками
Рвеш кайдани.
Тримаєшся – не впасти б на коліна,
Знесилена, рідненька Україна...

Мирошник Денис

ХЛОПЧИНА З КРІПАЦЬКОГО РОДУ...

Хлопчина з кріпацького роду
До мистецтва мав змолоду хист,
Хлопчина з кріпацького роду
Пензлем і словом він славу здобув.

Лаври можливого ситого побуту,
Статус, пошана високих господ
Все ж не приспали народного духу
Й усього, що він власно з дитинства відчув.

Злидні й митарства, бідність, кріпацтво,
Дворянське презирство та панський батіг.
І той, хто мав все, в своїх творах, кристально
Чесних, не змовчав і став Кобзарем.

Знав, що приречений буде на муки,
Заслання, арешти, в'язниці, цензуру!
Не міг за життя перемоги здобути,
Але твердо вірив, що ще «будуть люди»!

Я зараз пишу це у вільній країні,
Бо слово його ще тоді стало каменем,
Що Голіафа імперських ідей
Било силою думки й відвертою правдою!

Ідол Шевченко? Образ кумира?
Той, перед ким преклоняться варто?
Ні, це звичайна людина, яка
Обрала повстання й жила до останнього
Гідно, з народом, поклонів й кайданів
Терпіти не стала, і це її подвиг!
Звичайна людина, що вписана навічно
Словом і пензлем у нашу історію!

Ось, за що вартий Шевченко поваги,
А слово його варте гучно звучати.
Я теж із народу хлопчина, і хай мій талант
Значно менший, рядки ці у вдячність, присвячую!

ВІДБІЙ ТРИВОГИ

Відбій тривоги, та ніч не тиха,
Але я тішусь, немов дитя,
Це просто літня потужна злива,
Це все природа, її краса.
І в мене страху немає зовсім,
Я насолоджуюсь буревієм.
Плювають, що сполохи на все небо,
Бо, як душа, вони чисті й білі!

Ми вже забули, як ті розриви,
Можуть нам не чинить страждань.
І лити воду – не кров, і полю,
А не смерті нести врожай.

Я у захваті від блискавиці
І сили її, та сила ця
Б'є лише по залізним шпилям
І не спиняє живі серця.

І не всім до лиця моя радість,
Тягнуться шлейфи асоціацій,
Змушує грому лякатись проклята війна!
Вона нівечить в нас прекрасне,
Проте не в моїх рядках.

Хай ллють ці дощі і зливи,
Хай краплі на нас впадуть!
Змиють кров, сльози, горе,
Громами бадьорять дух!
Але доки мир не вибором,
Стихія не в змозі тут
Лють втамувати, спрагу,
Справдити вбивцям суд!

Грім сам мине, та гріх нам
думати, що і війна так само.
Не оминуть нас муки,
Якщо не покласти краю
Новим і новим тривогам,
скільки їх буде ще?!
Залежить від нас в першу чергу,
І доля не змінить це!

Москвітін Ігор

ЧЕРВОНІ МАКИ

Є час, коли я в роздуми полину,
Коли настане тиша навкруги,
І я пройдуся шляхами України
По мирній, рідній батьківській землі.

І будуть майоріти в полі квіти –
Червоні маки, наче б то живі;
Я впізнаю в тих маках – наші діти,
Живі солдати вічно молоді.

І буду я руками їх плекати,
Росу, як сльози, вранішню зберу
З тих пелюсток, під котрими солдати
В останнім, страшнім, полягли бою.

І знову в полі краснім вечоріло,
В просторах неба гаснув горизонт,
І поле маків знов заговорило
І кликало бійців іти на фронт.

Вони цвітуть у ранньому світанні,
На сході сонця полум'ям горять,
І шепіт вітру в тихому зітханні –
До нас червоні маки гомонять

Живим синам своєї Батьківщини
Казали маки битися насмерть,
Із нашої країни України –
Женіть прокляте військо з неї геть!

Настане час, і мир засяє знову,
Червоні маки в полі зацвітуть!
І привітаєм ми країну нову,
Де українці в злагоді живуть.

НОВА КРАЇНА

Я підйму свій дух поета
З глибин Тарасових рядків,
І зломить творчості вендетта
Зухвалий норів ворогів!

Немов заграви веселкові
В рудій заплутаній траві,
Я відшукаю думи нові
У надрах творчої душі.

Тож доведу тим, хто плекає
Здоровий глузд, живе умом:
Омана правду не здолає,
Зло переможеться добром.

І поміж мальви не проб'ється
Стебло гіркого полину,
І кров людська вже не проллється
На тій землі, де я живу.

У полі знову заіскриться
Колоссям нива золота,
Зі сліз та попелу зродиться
Країна нова, молода.

Нецвітаєва Олена

РЕАЛЬНІСТЬ ЗАПОВІТУ

Давним-давно, ще з давніх літ
Нам Шевченко залишив «Заповіт»:
Кохайтесь, чорноброві, та не з москалями,
Не смійте називати своїми їх братами.

Кожен вмів би Батьківщину так кохати,
Не дивлячись на муки, життя готовий був віддати –
Крізь терни, що не зламали його волю,
Крізь сльози, та величезну купу болю.

Тарас загартував в нас силу волі
Не скоритись нікому під гнітом неволі,
За своє до кінця стояти.
Тебе, Шевченко, ми будем вічно пам'ятати,
Бо ти – Герой, бо приклад нам,
Ти – стимул дати відсіч ворогам,
І подій сьогоднішня свідоцтво,
Що вірним є твоє пророцтво.

Недаремно, Тарасе, ти ненавидів москалів,
Як бачиш, скільки забрали в нас вони життів.
Не скорився ти і ми не впадемо на коліна,
Бо є у нас ціль, наша єдина Україна.
І в день Перемоги ми тебе згадаємо,
Дітям, онукам про тебе розповідаємо.

РОСІЙСЬКІ КАТИ

Кожен ранок і ніч земля здригається
Від гучних вибухів і безкінечних залпів,
Вся в крові, знесилена, рана лишається
Від тих бездушних, проклятих кацапів.

Хай кожна наша сльоза вам вертається,
Хай серце ваше болить аж до самої смерті,
Хай ваша нація весь вік проклинається,
А ми ж не здамося, бо ми дуже вперті!

Час розплати настане, і він дуже близько,
Горіти вам в пеклі, в єдинім котлі,
Не буде пощади, впадете ви низько.
Поплатитесь за кожну краплину поту на солдата чолі.

Кати, нелюди, безбожні, цинічні тварини.
Хіба ж можна вбивати, катувати невинних людей?!
Хіба вам не шкода тієї малої дитини?!
Скільки ж через вас безсонних ночей!

Ви за все заплатите, за кожну сльозу і печаль!
За кожного вбитого брата ЗСУ несе помсту!
За всю Україну, Оленівку, Бучу, «Азовсталь»!
Кара буде і всьому вашому потомству.

Уві сні хай приходять всі душі померлих невинно,
Щоб і у вас не було далі сил жити.
Хай час Перемоги нашої настає невпинно,
Ви не будете нашу землю довго кров'ю кропити.

Я вірю у хлопців, я знаю, що зможуть,
За них бо ж моляться мільйони сердець!
Тих клятих кацапів незабаром переможуть,
І солдат, нарешті, з коханою піде під вінець.

І запанує мир на нашій землі,
Всі рідні зберуться в сімейному колі,
Перестануть нарешті сивіти матері,
«Слава Україні» лунатиме по всьому просторі.

Ще трішки, ми не здамося і віримо свято,
Що Бог почує наші молитви,
І кожна дитина скаже: «Ти повернувся, тато»!
І хай поздыхають всі російські кати!

Савченко Василь

ПРОХАННЯ ДО КОБЗАРЯ

І ніби після сну важкого
Кобзар проснувся, віки підійняв,
Багато люду угледив сумного,
Тяжко зітхнув і когось обійняв.

«І як вам, людоньки, живеться
Через хтозна-скільки літ?
Кому тепер, зараз нейметься,
Та хто турбує нині світ?»

«Кобзар святий, ти – батько наш,
Низький уклін, бо ти – наш страж.
Вдячність за гарні слова,
Україна-матінка на всіх одна!»

Догорає воскова свіча,
Не можу підійняти від землі очі,
Звернуся до Тараса знову,
Бо терпіти немає мочі.

Правий ти, наш Отець,
Ніби в воду дивився,
Куди той справедливий світ
Знову зник, подівся?

Недружні та скажені
Балом у світі правлять,
Оті люди, навіжені,
Ніби їх це бавить.

Знову москаль проклятий
Україну на шматочки рве,
Відвічний ворог наш залятий
На Вкраїну боєм йде!

Тарасе, нахмур свої брови
Та руки в небо підійми,
Попрохай ти Бога знову,
Рідну Україну захисти!

ПАМ'ЯТІ МИТЦЯ

Наш Кобзар, свята легенда,
Україну він любив,
Носив селянську вишиванку
І народ боготворив.

Початок дев'ятнадцятого століття,
В сім'ї звичайних кріпаків
Народився хлопчик славний
На радість для своїх батьків.

Тяжке дитинство в сім'ї багатодітній,
Сирітство, праця нелегка...
Та доля хлопця шанувала,
Хоч і безмірно вже важка.

Поступово хлопець підростав,
Грамоту з дячком вивчав,
Отару пас, голодував.
Та завжди було мудре слово,
Його Тарас не забував!

Підіймаючись в житті потроху,
З кріпацтва вийшов, школу закінчив,
Він малював, писав нівроку,
Вічну поезію творив.

Тарас – митець, Тарас – борець,
Кріпацтво, бідність, голод...
Та ніхто не збив його самого
Зі шляху творчого, прямого!

Ляхи по Україні, немов чума летіли,
Всіх губили, полонили, дітей не щадили,
Та піднялися гайдамаки, ляхів зупинили
Та погнали до кордону, Україну звільнили.

Не минулась ця подія повз Тараса молодого,
Відгукнулося в поезії, його розумне слово,
Бо хто правду свою забуває,
Той перед сильним ворогом голову схиляє

Та на все була воля Божа,
Варто так все це сприймати,
Там де є гідність народу,
Його волю важко зламати.

Наш Кобзар – свята легенда,
Україну він любив,
Носив селянську вишиванку
І народ боготворив!

Сахненко Ольга

ЧИТАЙМО З ВАМИ КОБЗАРЯ!

Читаймо з вами Кобзаря!
До серця Слово його йде,
У ньому бавиться душа,
Це Слово радість нам несе
І розуміння, що краса
Є господинею у краї,
Де чисті води і хатки,
Гаїв зелених пишні барви.
Читаймо з вами Кобзаря!
Це Слово – ліра про Україну,
Де трударі додому йдуть,
Знеможені, а пісня лине!
Це Слово – туга, що з неволі
Із плачем рветься до землі,
Туди, де є садки вишневі,
І де співають солов'ї.
Це Слово – сон: коло хатинки –
Сивий дідусь, а з ним – внуча.
Сміється мати... З «Отченашем»
Усі лягають спочивать...
Це Слово – перше почуття
І незабутній поцілунок!
Це долі отакий ясний
В тринадцять хлопцеві дарунок!
І Слово те – для всіх повчання:
Не забувати про свій рід
На чужині, що добре – брати,
Своє ж повинні берегти!

Читаймо з вами Кобзаря!
Від Слова лицарям йде шана,
Вам, хто на захисті землі,
Свободи, волі, наша слава!

НАША ЖІНКА

Буденність є. І є свята.
В них – наша жінка. І краса
Її крокує вік за віком
І оселяється в серцях.
Чарівна, ніжна і тендітна!
Вона – в віршах, вона – в піснях.
Вона є сила і стихія,
Вона є Вічності краса!
Вона є скарб,
І той – щасливий,
Хто його знайде і обере
Собі супутницю і скаже:
«Кохаю, любя, я тебе!»
Ніколи ця краса не зв'яне:
Вона в жінок з прапрачасів!
І ця краса, що так сіяє,
Іде від глибини душі!
Княгиня Ольга, Ярославна,
Чурай Маруся... – генокод,
Який нам дав красу жіночу,
Що захищає свій народ!
Бо жінка – то є Березина
Сім'ї і роду. І в часи
Такі важкі для України

Вони крила' дають свої!
Дають крила', що надихають,
Гартують волю. Сили йдуть!
Незламні жінки України
До Перемоги край ведуть!

Снегіна Світлана

СТЕЖИНКОЮ ДО КОБЗАРЯ

Стежинкою до Кобзаря,
зайти до нього в «райську хату»,
там скніє вранішня зоря.
В душі, чи за душею мати
бодай, хоч щось, аби не пусто,
аби палало, як вогнем,
не тлін в сумлінні, не розпушта,
а серця той одвічний щем,
що зве до бою, рве вітрила,
Дніпрову хвилю підійма,
у Всесвіт направляє крила,
бо правди на землі нема.
Коханням хай озветься щирим,
той вічний поклик в майбуття,
і вибухне невпинним виром
і волі, й розуму злиття.

ЗГАДАЙ ЖЕ, УКРАЇНО МОЛОДА

Згадай же, Україно молода,
Шевченка, і не владен часу плин.
Він, мов жива вода,
дзеркальний струмінь, твій найкращий син,
цілюще джерело із надр твоїх,
із серця, Україно твого б'є.
Його слова... З чим порівняєш їх?
Він – найсвятіше, що у тебе є!

Напитися б із джерела того...
П'єш, п'єш і пив би ще.
Він скарб народу мужнього твого,
що з неба проливається дощем,
він – золотаве у полях колосся,
і хвилі волошкової блакить.
Його життя з твоїм в одне злилося,
він, ненько, не помер – він просто спить.
Він – блискавка, що темряву пройма
сліпучим спалахом думок і сподівань,
і ти вже, Україно не сама!
Ми всі разом! Не скорюйся! Повстань!

Тарасенко Надія

МОЯ КОХАНА УКРАЇНА

Як б'ється серденько моє,
Душа моя до тебе лине,
Моя кохана Україна!
Ти – рідна і свята земля.
Нескорена, завжди прекрасна,
Вічно молода, моя земля!
І кожен раз – ти неповторна,
І кожний раз – така жива.
Ось тихо ще. І де-не-де
Когутик пісню заведе:
Він голосом своїм надраннім
Зорю привітом зустріча.
А та зоря, мов наречена,
Недоторканною красою,
Своєю гордою ходою
На землю лагідно ступає,
І сон-дрімота відступає.
Зоря росою землю вмила,
І ось робота закипіла –
Над квіткою бджола чаклує,
А конюшину джміль гойдає,
Зозуля на вербі кукує,
Туман ставочок покидає...
І все це рідне – це моє.
Я бачу, як дівча босоніж
У полі сокирки збирає.
І пахощі такі медові,
На повні груди удихає.

Тут поле житнє, наче море,
І вітерець хвильками грає,
І жайвір серенаду сонцю
Без втоми радісно співає.
Тут ароматом грає вітер,
І спогади самі прийдуть:
Як вишня розцвіла,
І яблунь віти
У вікна цвітом спалахнуть.
А липа, як задиха медом...
Акація, як зацвіте...
І ластівка злітає в небо,
І все це рідне – це моє!
А знаєш ти, як пахнуть трави
В покосах скошені в валках,
І бурячки у ланкової
Стоять в рівнесеньких рядках.
Всі потрудилися на славу,
І вечір знову наступа.
І крізь роки я бачу тата...
Баян в його натруджених руках.
І маму втомлену, але щасливу,
І коси, що розпущені
Спадали на плечах.
І ту мелодію, що і зосталась
В моїй душі, в моїх роках.
Ось ніч прийшла. І тихо стало.
І милим сном всіх огортає,
І лиш цвіркун та соловейко
Всю ніч закоханим співає.
Тут перший поцілунок ніжний,
І квітка, що в душі цвіла.
Невинність палкого кохання,

І шепіт ніжного зізнання,
І цвіту матіоли дух п'янкий...
А в серпні зорепад...
А чи ти знаєш?
Чи бачив ти хоч раз парад зірок?
І чи стояв ти, зачарований зірками?
Чи мріяв про бажання, що зникає,
У небі разом з зіркою згорає...
Але я кожен раз стою і мрію,
Що я бажання загадати успію:
Хай буде щастя нашим внукам, дітям,
Хай б'ється серденько моє,
Душа моя до тебе лине,
Моя кохана Україно!!!

Тарасова Ольга

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

Тарас Шевченко – ці слова
З дитинства кожному знайомі.
І знову пам'ять ожива,
Його читають в кожному домі.

Хвилюють серце знов і знов
Вірші про рідную природу
І про безмежну любов
До українського народу.

За Україну вболівав,
Гарячим поетичним словом
До боротьби він спонукав
За кращу, за щасливу долю.

Безсмертна слава Кобзаря
Нехай ніколи не загине.
Тарас – це величне ім'я!
Це гордість нашої країни!

ПЕРЕКИНУТИЙ ВСЕСВІТ

Ми не знаєм, яка нині дата,
Дні рахуємо днями війни.
Ми всі разом! Нас дуже багато!
З нами Бог і надія весни.

Серце рветься від гніву і люті
За зруйновані села й міста.
Всі народи сьогодні прикуті
До країни, де правда свята.

Наша армія, мова і віра
Світять нам в непроникній імлі.
Молитвами уславимо щиро
Перемогу Добра на Землі!

І думок пульсуватиме стрекіт
Серед тих молитов при свічах,
Як тремтів перекинутий Всесвіт
У сирітських дитячих очах.

Категорія «Молодь»

Белялова Аміна

ТАРАСОВА ДОЛЯ У ЙОГО ВІРШАХ

210 років тому на Звенигородщині, у родині Григорія Шевченка і Катерини Бойко, кріпаків поміщика Енгельгарда, народилась нова панові кріпацька душа. Та пройшли роки, і щовесни, коли тануть сніги, ми вшановуємо пам'ять Кобзаря. Який же мав він безсмертний цвіт, щоб і через двісті літ нас хвилював. «Він був сином мужика, а став царем у царстві духа. Він був кріпаком, а став велетнем у царстві людської культури. Він був самоуком, а вказав нові, світлі і вільні шляхи професорам і книжним ученим», – так про нього говорили інші митці.

Та почнемо з самого початку. Малий Тарас зростав допитливим хлоп'ям, не міг намилуватись природою, тягнувся до пісні, малювання, а найбільше любив слухати розповіді свого діда про долю українського народу, гайдамаків. Та недовго судилося хлоп'яті все це мати – спіткало горе велике, залишився круглим сиротою...

Благословен той день і час,
Коли прослалась килимами
Земля, яку сходив Тарас
Малими босими ногами.
Земля, яку скропив Тарас
Дрібними росами-сльозами.

...Отара ягнят, як біла пухка ковдра, що застелила зелені луки... та хай собі вони пасуться! По небу пливуть

білі ясні хмарки. Куди вони пливуть? Мабуть далеко-далеко звідси. Вони линули, линули і раптом одна велика й темна закрила сонце. Ніби прокинувся від сну Тарас. Що він? Кому потрібний? Чого радів із сонця, із неба синього, з хат біленьких? Що в тих хатах? Скрізь сльози, злидні та прокльони. А хіба в нього є та хата, що його чекає? Гірко стало на душі в Тараса, опустив він голову на коліна та й заплакав....

Розстилає туман сивий,
І тьмою німою
Оповиє тобі душу,
Й не знаєш, де дітись.
І ждеш його, того світу,
Мов матері діти.

Чом же плачеш ти? Ох, дурний Тарасе. Не сумуй!
Адже ти найкраще від усіх читаєш, від усіх співаєш, ще й малюєш ти. От виростеш – великою людиною станеш.

І пішли слова Тараса мандрувати,
Просто в серце запали
Кріпацькому люду.
В піснях тих людям він співав
Про щастя, про добро, про волю,
Будив від сну, пророкував
І кращу, і найвищу долю.
А Україна в битвах гомоніла,
Нові шаблі гострили ковалі,
І кров людська повсюди червоніла
За нашу волю й правду на землі.

Жоден поет світу, мабуть, немає людини, яка зрівняється з ним у величі своєї любові до свого народу,

до України.
Поклонімось сьогодні поету,
Рідні сестри й брати мої,
Його славі й орлиному злету
Нема рівних ніде на землі.
Вічна слава, Тарасе, тобі!

«ЖИВЕ ЛИШ ТОЙ, ХТО НЕ ЖИВЕ ДЛЯ СЕБЕ,
ХТО ДЛЯ ДРУГИХ ВИБОРЮЄ ЖИТТЯ»

Можливо, знову заgrimлять гармати,
І танк зімне пшеницю на лану,
І буде плакати і журитись мати,
Коли сини ітимуть на війну.

І хтось востаннє поцілує милу,
І хтось сльозу непрохану змахне,
А може, дехто втратить віру й силу,
Своє життя рятуючи одне.

Але не я... Я квиснути не стану,
Хоч як не буде боляче мені, –
За нашу землю, дорогу й кохану,
Я рад прийняти на себе всі вогні.

Рядки цього вірша як ніколи говорять про наше сьогодні. Вони проникли у моє серце. Пронизали і вивернули душу навиворіт.

Сьогодні grimлять гармати, танки мнуть пшеницю на ланах. Матері плачуть, бо сини йдуть на війну. З 24 лютого 2022 року українську землю топче ворожа орда. Гинуть і

старі, і діти. Зникають міста і села, вони вщент зруйновані російськими ворогами. За три дні планувалося захопити територію моєї Держави. А ми то – українці, ми об'єдналися, згуртувалися і чинимо опір.

За тих дітей, що бігають до школи,
За матерів, змарнілих у труді,
За рідні наші верби довгополі,
За наші дні, прекрасні й молоді.

Нас постійно ділили на східних і західних. Наша історія – це історія боротьби. У ній українці добре загартувалися і уславилися своєю хоробрістю, готовністю віддати своє життя за волю і незалежність рідної Батьківщини. Ці якості нашого народу ще з більшою силою проявляються і тепер. Коли ми вільні, коли незалежні, але ворог не дає спокою. Ми зараз всі виборюємо життя, зокрема для наших наступних поколінь. Тримайтеся люди, будьте об'єднаними, не переставайте допомагати і донатити, бо нам треба покладатися тільки на себе! Я вірю – перемога буде нашою. І хай рядки «Живе лиш той, хто не живе для себе, хто для других виборює життя» стануть сенсом нашого життя, бо їх може сказати людина, якій болить пекуча рана Батьківщини. Хай вони стануть гімном незламного народу, який вміє боротися, який ніколи і нікому не підкориться. Який йде вперед, незважаючи на біль і розруху.

І тут ні сліз, ні відчаю не треба,
І тут не треба страху і ниття –
Живе лиш той, хто не живе для себе,
Хто для других виборює життя.

Головченко Єлизавета

ТАРАС ШЕВЧЕНКО

Є в українців свободи маяк!
Сам був в неволі, сам був кріпак...
Але тепер, він – Кобзар великий,
Що в пам'яті лишивсь навіки.
Його твори – незабутні, мов перлини,
І зігрівають душі щохвилини.
Він не пройшов повз, не мовчав про те,
Що для нашої землі стало святе.
Слово його досі звучить, як дзвін,
І він тепер назавжди – України син!
Своє життя за волю він віддав,
Народу нашому свободи він бажав.
Поет писав: – Не вірте ж їм...
Ми за свій край завжди стоїм.
Все це ми відчули на собі,
Коли орда прийшла по вранішній зорі.
Хай наші вороги у пеклі всі сгорять,
А стяги України в небі майорять!

У ЧОМУ МІЖ НАМИ РІЗНИЦЯ

У чому між нами різниця?
Вам справді стало цікаво?
Для вас свобода – це в'язниця,
А ми завжди на неї маєм право.

Ви прийшли з кайдан визволяти
Тих, хто завжди боровся до кінця.
Хотіли віру й надію нашу зламати,
Знищити до останнього корінця.

Про це колись напишуть у книжках,
Про країну нашу, вільну і сміливу.
Зберемо всі мрії і думки в рядках,
Почуєм: «ПЕРЕМОГА!», це для нас важливо.

Згадаємо про кожного героя,
Поставимо свічки за упокій.
Й напишем на сорочці слово «ВОЛЯ»
Тією мовою, де кожне слово є святим.

Душа палає, мов вогонь гарячий,
Бажання є зробити мій народ щасливим,
Я знаю, зараз він страждає й плаче,
Ми робим те, що всі вважали неможливим.

Зібравши мрії і думки всі разом,
Про Перемогу книгу складемо чудову,
З онуками й дітьми читатимемо з часом,
І будемо плекати рідну мову!

Рогачова Евеліна

ТАРАСОВІ МРІЇ.

Якою б не була людина, навряд чи її не цікавить доля рідної країни, вона не вболіває за свій народ. Мабуть, не має того, хто не замислюється над проблемами своєї держави. Кожному болює своє. Дуже боляче, коли гине саме твоя нація. Наш народ постійно потерпав від нападів ворогів, його постійно змушували стати на коліна. Знищували, морили голодом. Забороняли, навіть, говорити рідною мовою. Впродовж віків не існувало української держави, і ця проблема не давала спокою багатьом поколінням митців.

Доля рідного народу глибоко хвилювала видатного майстра слова Тараса Шевченка. Продовж всього свого життя він мріяв про вільний народ, про Україну, в якій живе щасливий люд. Вона для нього не тільки «садок вишневий» та «лани широкополі», а насамперед – це доля земляків, «і мертвих, і живих, і ненароджених», усіх українців. Поет вірою і правдою служив своєму народові, стояв на варті його інтересів. Мріяв про іншу долю України, в якій не буде поневолення, національного гноблення, знущання над людьми. На мою думку, у мріях Шевченка я бачу нашу Україну, в якій я живу. Вірніше жила до 2014 року, бо моя країна потерпає від болю, її знову ставлять на коліна, знищують мирне населення, руйнують житлові будинки, лікарні, заводи, школи.

Україна здолала перехрестя епох, твердо стала на дорогу цивілізованого розвитку, переходила до нових форм суспільного життя. В ім'я волі і свободи українці жертвували усім – шматком важко заробленого хліба, родинним спокоєм, власним життям. Скільки крові

пролито, знищено українців, але ми вистояли. Ми жили і працювали, чекали самостійної держави, боролись за незалежність. Як довго ми її виборювали, і, можливо, якби не її співці, поети, не стала б Вітчизна незалежною, не мала б своєї назви – Україна. І перший, хто сказав про неї як про Україну, хто оспівав її, оплакав, омріяв, був Великий Тарас. Він пробудив народ від сну, підняв його на боротьбу за волю, за гідність, за право бути державним народом.

Сьогодні ми говоримо про Шевченка і дякуємо йому за те, що він вивів наш народ до омріяної волі, що спонукав любити свою Батьківщину. Завдяки творам письменника ми вивчаємо своє минуле і пишаємося тим, що був у нас великий патріот і пророк, який побачив нову Україну. У нашому сучасному житті й мріях Шевченка спільним є те, що ми зберегли пам'ять народну, а головне – мову, маємо можливість спостерігати, як втілюються в життя мрії Кобзаря.

Україна у творчості великого Кобзаря – це передусім волелюбний народ, героїчна визвольна боротьба, душевна краса поборників волі. Сподіваюся, нині Тарас Григорович Шевченко бачить наш вільний незалежний народ, адже це було головною мрією його великого життя. Слава Україні!

УКРАЇНЦІ – НАЦІЯ СИЛЬНИХ!

Кожна людина, ще навчаючись у школі, чує слово «війна». Підростаючи, ми аналізуємо і більше розуміємо значення цього слова. Але вчити дати з історії, щоб отримати гарну оцінку – це одне, а от чути гул воєнного літака, чи, навіть, бачити ракету, яка летить над твоїм будинком – інше.

На земній кулі постійно ідуть війни. Кожен день хтось, десь воює, помирає. Для всіх, навіть, співчуття не вистачить. Кожному болить своє: дуже боляче, коли гине саме твоя нація. Наш народ постійно потерпав від нападів ворогів, його постійно змушували стати на коліна. Забороняли говорити рідною мовою. А ми жили і працювали, боролись за незалежність і самостійність нашої держави. Як довго-довго ми її виборювали. Скільки крові пролито, знищено українського люду, але ми вистояли і вибороли незалежність. Моя країна впевнено йшла вперед у своєму розвитку.

Саме страшне сьогодні те, що з війною прийшов сусід і «брат», який весь час нашої незалежності, планував свої підступні дії. Йому весь час хотілося надіти ярмо на шию моєму народу, бо Україна та її люд були на один крок попереду нього. Я засуджую Росію за те, що вона споконвіку втручається у чужі справи, розпалює війни, насильно когось завойовує. Руйнує життя. Прикладів багато: Кавказ, Прибалтика, Афганістан, Угорщина, Чехословаччина, Чечня. А це – кров і смерть. Гинуть чийсь діти, батьки, брати, діди. І коли гинуть поруч знайомі люди, починаєш цінувати життя, бо воно у людини лише одне, і воно не повториться. Цінуєш кожен день, навіть, години прожиті в тиші. А хто має право забрати життя іншого? Ніхто.

А навіщо ми вчимо історію? Щоб уникнути помилок, щоб не повернутися до тих обставин, які змушують жити людину у голоді, холоді, без житла.

Моя Україна не любить війн, вона не кривава. Наш народ не розпочинає воювати, він ніколи цього не робив. Однак ми на своїй землі, ми витримаємо. Ворог думав, що війною він роз'єднає Україну на схід і захід, але сталося навпаки: він її об'єднав. Мирні жителі просто виходять

йому назустріч, спалюючи його техніку, голими руками зупиняють ворожі танки. Наше населення показує ворогу, що він прийшов не туди, де його чекають. Ми готові віддати своє життя, аби наші діти жили у вільній незалежній державі.

Слава Україні! Героям Слава! Все буде Україна!

Ястремський Артем

СЛАВА ШЕВЧЕНКОВІ!

210 років тому з бідної хатини моринського кріпака вийшла в широкий світ, у вічну дорогу крізь серця мільйонів людина, яка своїми піснями-подвигами піднялася до вершин всенародної слави і заслужила безмежну вдячність людей всієї планети.

Кожну пісню, кожний твір великого українського поета Тараса Шевченка можна назвати подвигом в ім'я визволення народів з-під гніту носіїв соціального зла і неправди, в ім'я торжества добра і людяності на землі. А якщо додати, що ці подвиги звершувалися в країні, де шаленів жорстокий кріпосницький режим, де людською долею заправляв кривавий кат в образі царя, то народний поет постає перед нами як герой-титан, як велетень Прометей, як світоч боротьби за свободу й щастя.

Крутою й тернистою була його життєва дорога. У кріпацькій хатині, де народився, над ним тяжіли тисячі нещастя. Напасті одна за одною. Чи могли його захистити змучені недолею батько чи мати-кріпачка. Безрадісне, рясно зрошене слізьми дитинство протупотіло босоніж колючими стернями в холоді, голоді ще й у бур'янах.

Жадібно вбирало співчутливе до людських страждань Тарасове серце розповіді-легенди старого дідуся про героїчне минуле рідного краю, думи кобзарів, розпач покриток. Важке трудівниче життя народу, сповнене боротьби за визволення, поривань до світлого майбутнього – оце той університет, який випав на долю молодого Шевченка. Кожна кривда трудящої людини лишала пекучий слід у його серці. Битий панським осавулом кріпак і голодне байстря, що ниділо попідтинню, відданий у

довічну солдатчину вдовиний син і зганьблена паничем дівчина вражали поета і згодом гримотіли віршами-протестами проти людського горя. Це були суворі, жорстокі уроки, що могли обернути душу на камінь. Та розум поета не потьмарився, серце не закам'яніло – вони спалахнули вогнем священної помсти, який горів протягом усього життя. Він відчував у собі велику місію – розкрити світові волелюбну, добру душу рідного народу, його високу думу-мрію. Він неначе чув у собі голоси Всевишнього та знедаланої України – кликати із тьми, із неволі своїх пригноблених братів.

Дорого заплатив співець за мужнє слово правди: на десять років запакували його царські сатрапи. Ні каземати, ні солдатська муштра, ні відірваність від рідного краю не вбили в ньому волі до боротьби, до служіння народові, не погасили поетичного вогню. Гучно співала бунтарська муза. Дружба і спілкування з прогресивними діячами надали його пісні ще могутнішого, ще яскравішого звучання.

Він один із перших, хто у півночі царського самодержавства побачив світлі обрії майбутнього, перспективи розвитку українського народу. Пророче звучали його слова про прийдешню сім'ю, вольну, нову, про те, що «пустиню опанують веселії села», що «на оновленій землі врага не буде, супостата, а буде син, і буде мати, і будуть люде на землі».

Так і буде! Україна перемаже!

Слава Україні! Героям слава!

ВСЕ БУДЕ УКРАЇНА!

«Наш дух не вбити, волю не зламати, за нами – діти й Україна-мати, із нами воля й правда вікова!» – ці рядки поетеси Надії Гуменюк є актуальними особливо сьогодні. В Україні йде війна. 24 лютого 2022 року для нас, українців, час зупинився. Ми рахуємо дні вторгнення російської армії на нашу землю. І це не просто захоплення території, а знищення людей, від малого до великого. Руйнування будинків, шкіл, лікарень та іншої інфраструктури.

Саме зараз перед очима проходить вся історія становлення нашої держави. В пам'яті – кадри кривавих стежин. Ворогу хочеться задушити свободи зачаток. Вийде? Ні! Україна – це вже не юна дівчинка, вона з роками стала сильною, мужньою жінкою. У нас не забрати те, що по праву належить нам – незалежність і свободу! Українці будь-якого міста чи села дають зрозуміти всім окупантам, що ворогу на нашій землі місця немає й не буде. Героїзм, мужність наших воїнів, прагнення до незалежності та справедливості, яке об'єднало весь наш народ, не залишають жодних сумнівів, що Україна переможе. І що всі окупанти на нашій території обов'язково будуть розбиті.

Люди у нас неймовірні, ми обов'язково переможемо і знімемо фільм про нашу неповторність, винахідливість, безмежну любов до рідної Батьківщини. Мені пощастило – я українка. Живу серед Прометеїв, Азову, ЗСУ, просто щирих і відданих своїй Батьківщині людей. Ми відповімо агресору на всі удари – по Запоріжжю і Харкову, по Маріуполю, Миколаєву, Дніпру, по Донбасу, по всіх наших містах і селах. Ми обов'язково звільнимо всю нашу країну – від Херсона до Луганщини, від Криму до Донеччини.

Всі, хто став на боротьбу з ворогом – це сміливці, справжні патріоти своєї держави. Ми не дозволимо окупанту залишитися непокараним. Кожен убивця і кат буде притягнутий до відповідальності за те, що накоїв проти нас, українців.

Наш святий обов'язок – зберегти пам'ять про кожного, хто боровся за визволення України з ворогом на фронті та в тилу, загинув на окупованій території, хто допомагав наближати Перемогу. Вічна слава всім нашим героям! Слава нашому незламному народу! Вічна пам'ять усім, хто віддав життя за нашу неньку – за Україну! «Наш дух не вбити, волю не зламати, за нами – діти й Україна-мати, із нами воля й правда вікова!».

Слава Україні!

Категорія «Підлітки»

Крупа Руслан

УКРАЇНСЬКИЙ СКАРБ

Україна – найбагатша в світі,
А скарб у неї – це Тарас.
Це він зробив країну вільною,
І як ми живемо в цей час.
Життя тяжке було у нього,
Боровся, не показуючи сліз,
І закликав народ до цього:
«Борітеся – поборете» – це наш девіз.
У творах він прославив Україну,
Весь світ захоплюється ним,
Кобзар сказав про мову солов'їну:
«І возвеличимо на диво наш язик!»
Він був художник, дякувати Богу,
А як співав пісні красиво він!
І закликав навчатися «своєму і чужому»,
Щоб Україна була краща із країн.
Любіть же неньку-Україну
Так сильно, як любив Тарас,
І бороніте Батьківщину –
Не переможе ворог нас!

ХАЙ ЗБУДЕТЬСЯ МРІЯ

Що таке мрія? Всі знають, звичайно,
Це те, чого щиро бажаємо ми.
Потрібно лише уявити так сильно,
Щоб мрія здійснилася назавжди.

Давайте же мріяти всі про свободу,
Про мир на землі, і про тишу вночі.
Про те, щоб усі повернулись додому,
Щоб тато і брат залишилися живі.

Нехай всі ночують в теплесеньких ліжках,
Й сирена не гонить усіх в укриття.
І кожного ранку, прокинувшись трішки,
Тихесенько скажуть: «Прекрасне життя».

Нехай розквітають міста України,
І Крим наш з містами повернеться знов.
Хай будуть найкращі у нас краєвиди,
І в кожного в серці панує любов.

Давайте, нарешті, вже мріять про школу,
Щоб друзів побачити всіх наяву,
Й робота в дорослих з'явилася знову
І дітки маленькі були у садку.

Хай стане щасливою кожна родина,
Й від радості сльози течуть із очей.
Хай пісня лунає кругом солов'їна,
І мир над всією панує Землей!